

F. t. l. vedr. borgerlig straffelov.

for udstået i tilfælde af prøvelsladelse, når der ikke sker fuldbyrdelse af reststraffen. Reglen har bl. a. betydning med henblik på gentagelsesvirkning, jfr. straffelovens § 81.

Forslagets *stk. 6* svarer til den gældende bestemmelse i § 40, *stk. 4*, med mindre sproglige ændringer.

Om prøvelsladelse efter „genindsættelse“ på grund af nyt strafbart forhold henvises til bemærkningerne i straffelovrådets indstilling s. 31.

Om den praksis, direktoratet for fængselsvæsenet har fulgt i sager om genindsættelse, henvises til straffelovrådets udtalelse s. 29 og s. 45-46.

Til § 1, nr. 6.

Der henvises til bemærkningerne ovenfor til § 1, nr. 1. Henvisningen til § 34 indebærer, at hæfteafsonere kun så vidt muligt skal have ophold i enrum om natten, medens de efter den gældende formulering har krav herpå. Ved ændringen bringes lovens ordlyd i overensstemmelse med de faktiske forhold, idet det af pladshensyn i et vist omfang har været nødvendigt, såvel i de lokale arresthuse som i de særlige hæfteafdelinger, at anbringe hæfteafsonere i fællesskab om natten.

Til § 1, nr. 7.

Efter straffelovens § 47, *stk. 1*, kan der over for personer, der udstår frihedsstraf, anvendes forskellige former for disciplinærstraffe, bl. a. hensættelse i strafcelle. Den tid, en fange hensættes i strafcelle, medregnes efter § 46, *stk. 2*, 1. pkt., ikke til straffetiden ifølge dommen. Straffetiden kan dog ikke ved hensættelse i strafcelle forlænges med mere end en trediedel.

Det foreslås at ophæve den strafforlængende virkning af hensættelse i strafcelle.

Forslaget er i overensstemmelse med arbejdsgruppens indstilling, som er tiltrådt af straffelovrådets flertal. Der henvises til arbejdsgruppens betænkning side 67-69 og straffelovrådets indstilling side 32.

Til § 1, nr. 8.

Forslaget er i overensstemmelse med arbejdsgruppens indstilling, således som denne er tiltrådt og udformet af straffelovrådets mindretal. Der henvises til de almindelige bemærkninger ovenfor under pkt. 5.

I forhold til den gældende bestemmelse er henvisningen til gerningsmandens foregående vandel og til styrken af hans for dagen lagte forbryderiske sindelag udgået. Til gengæld er der indsat en generel henvisning til de foreliggende oplysninger om gerningsmandens person, herunder om hans almindelige personlige og sociale forhold.

Til § 1, nr. 9.

Efter § 89, *stk. 1*, 1. pkt., skal der, hvis en person, som allerede er dømt til straf, yderligere findes skyldig i en forud for dommen begået strafbar handling, idømmes en tillægsstraf, såfremt samtidig påkendelse ville have medført forhøjelse af straffen. Bestemmelsen i § 89, *stk. 1*, 2. pkt., giver mulighed for at idømme tillægsstraf i kortere tid end det sædvanlige minimum for strafarterne fængsel og hæfte (henholdsvis 30 dage og 7 dage). Det gælder i hvert fald i tilfælde, hvor fuldbyrdelsen af den tidligere idømte straf ikke er afsluttet. Derimod er det efter bestemmelsens ordlyd tvivlsomt, om det også gælder i tilfælde, hvor fuldbyrdelsen er afsluttet. Vestre landsret har imidlertid i en dom af 25. september 1968 statueret, at tillægsstraf under strafartens minimum også kan udmåles i disse tilfælde, uanset formuleringen af bestemmelsen i 2. pkt., jfr. Ugeskrift for Retsvæsen 1968, s. 896. Forslaget tilsigter at klarlægge dette forhold.

Til § 1, nr. 10.

Straffelovens § 140 om blasfemi foreslås ophævet. Siden gennemførelsen af straffeloven i 1930 er tiltale for overtrædelse af bestemmelsen kun blevet rejst i 3 tilfælde, henholdsvis i 1938, 1946 og 1971. Medens der skete domfældelse i de to første sager, faldt sagen fra 1971 ud til frifindelse. Det er justitsministeriets opfattelse, at der med den udvikling, der har fundet sted siden 1930, ikke længere er grundlag for at opretholde bestemmelsen. Hvis grænserne for ytringsfriheden på dette område overtrædes, vil offentlighedens fordømmelse være en mere effektiv og naturlig reaktion end anvendelse af straf.

Til § 1, nr. 11.

Efter straffelovens § 222, *stk. 1*, der har været uændret siden 1930, er det strafbart at have samleje med et barn under 15 år. Det foreslås at nedsætte den nævnte aldersgrænse til 14 år.

Spørgsmålet om nedsættelse af aldersgrænsen for heteroseksuelt forhold har i den senere tid ofte været rejst i den offentlige debat. Spørgsmålet har ligeledes været fremme i folketinget i forbindelse med et spørgsmål til justitsministeren om begrundelsen for, at unge piger under 15 år, der ikke allerede har været gravide, er afskåret fra at få svangerskabsforebyggende vejledning og opnå ordination af svangerskabsforebyggende midler. Der henvises til folketingsstidende 1971-72, spalte 2073-2075. Problemet blev endvidere berørt under folketingets forhandlinger i forbindelse med behandlingen af forslaget til lov nr. 282 af 7. juni 1972 om svangerskabshygienje